

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. V. An natura existens in propria subsistentia assumi possit à Verbo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

inter se pos-
sunt per hanc
unionem
hypostati-
cam unio-
nis.

uniones faciant unum per se in Christo. Prima
pats probatur: Quid namque vetat illas unio-
nes uniri quasi extensivè, sicut ununtur partes
heterogeneæ formarum materialium in viventibus,
hoc enim modo res diversæ speciei incom-
pletæ, imò & generis possunt inter se uniri, &
quasi continuari, ut ostendimus in libris de Ani-
mâ, ad illam quæstionem. Secundam etiam par-
tem probò: Ad vitandum siquidem aggregatum
per accidens sufficit mediata coordinatio rerum
ad se invicem, quamvis immediatè non conne-
ctantur, ut constat in partibus viventium, &c.

SECTIO QUINTA.

An natura existens in propria subsistentiâ assumi possit à Verbo?

I. Supponen-
dum contra
Durandum
& alios
quosdam
subsistentiam
formalem
esse tantum
quàm ratio-
ne distingui
ab humani-
tate.

NOTANDA hic in primis obiter quædam
circa naturam subsistentiæ, plenior enim
hujus rei discussio ad Philosophiam pertinet. Sup-
pono itaque primò contra Durandum, & alios,
subsistentiam creatam, prout sumitur pro ratio-
ne formali denominante suppositum, esse quid
plusquam ratione distinctum à naturâ: Primò,
quia alioqui Verbum assumendo naturam crea-
tam, verè & realiter assumpsisset personam crea-
tam contra Concilia. Secundò, quia si à parte
rei idem sit humanitas & homo, sicut hæc pro-
positio est vera, homo est Deus, ita erit & hæc vera,
humanitas est Deus, quod nemo concedet.

II. Male Scotus
asserit sub-
sistentiam
scilicet esse
in duplici
negatione.

Suppono secundò contra Scotum, subsisten-
tiam non consistere in duplici negatione, actuali
scilicet, & aptitudinali dependentiæ ab alio,
seu ut nec pendat actu, nec naturaliter pendere
possit ab alio. Ratio est primò: Subsistentia
namque secundum omnes, est complementum
quoddam & perfectio naturæ, negatio autem
non est perfectio. Secundò: Quia alioquin
persona in creatis esset ens per accidens, cum
tamen secundum omnes subsistentia & natura fa-
ciant unum per se, negatio autem non facit unum
per se cum repositivâ. Tertio: Hoc modo si-
quidem Verbum divinum non posset supplere vi-
ces subsistentiæ creatæ, unio namque hypostati-
ca dat effectum contradictorium, cum contra-
dictoriè tollat negationem unionis, in quâ ne-
gatione consistit ratio formalis subsistentiæ crea-
tæ secundum Scotum. Quarto: Hæc etenim ra-
tione inanes essent definitiones Conciliorum con-
tra Nestorium asserentem fuisse in Christo duas
personas, creatam & divinam, solum enim de-
finirent naturam humanam Christi unitam Verbo,
non existere sine hujusmodi unione, ad quod de-
clarandum non fuisset opus Concilio generali,
cum sit lumine naturæ notum, nec ullus hære-
ticus, quantumvis stupidus id assereret. Quintò:
Non enim apparet quomodo Verbum secundum
hanc Scoti sententiam non desinat habere subsi-
stentiam, & esse persona dum unitor humanita-
ti, cum non habeat negationem actualis unionis
cum alio: Dependentiæ autem, quam requirit
Scotus nihil est aliud, quàm unio. Hæc obiter in
præsentî, sententiam enim Scoti latè impugnavi
disp. 8. Metaph. sect. 2. & 3. ubi argumenta,
quæ pro eâ afferuntur, solvi. Plura etiam hæc
de re ponentur infra, sectione sextâ.

In hac sen-
tentiâ ena-
res essent
definitiones
Conciliorum
contra Nes-
torium,
duas perso-
nas in Chri-
sto statuen-
tes.

III. Varii ar-
gumendi

Suppono etiam ex Metaphysicâ, loco proximè
citato, effectum formalem subsistentiæ non esse,
R.P. Comptoni Theol. Schol. Tom. II.

ut vult Pater Suarez, reddere naturam, quam ter-
minat, independentem per modum subjecti, hic
siquidem est conceptus creationis, non subsisten-
tiæ. Secundò subsistentia ipsa educitur. Tertio
forma materialis subsistit, quæ tamen non est in-
dependens ab alio per modum subjecti. Quarto:
Angelus ad hunc effectum non egeret subsisten-
tiâ, cum sit essentialiter independens à subjecto.

ostenditur
conceptum
subsistentia
non esse si-
tum in eo ut
reddat natu-
ram inde-
pendentem
à subjecto.

Præterea, contra Vasquez, effectus formalis
subsistentiæ non est, ut non sit res aliqua ullo
modo in alio tanquam in composito: Primò
enim anima rationalis, etiam in composito sub-
sistit. deinde, omnes partes ignis & aquæ ha-
bent suam subsistentiam partialem. Tertio:
Alioqui non est cur Angelus habeat subsisten-
tiam, cum naturaliter constituto cum aliâ re
compositum non possit. Quarto: Hinc seque-
retur Verbum non habere subsistentiam, cum
actu constituat compositum cum naturâ humanâ,
imò nec subsistentia creata esset subsistentia, est
enim in composito.

IV. Non videtur
etiam aut
Vasquez. effectus
formalem sub-
sistentiæ esse,
ut res ali-
qua non sit
in alio tan-
quam in
composito.

Tertio: Effectus formalis subsistentiæ non est
reddere naturam incommunicabilem alteri tan-
quam supposito, quæ est sententia Albertini,
& ex parte Suarez, quos multi sequuntur ex re-
centioribus: vel enim sermo est de supposito pro-
prio, ita scilicet ut natura habens unam subsi-
stentiam propriam non possit naturaliter habere
aliam propriam: vel quòd habens propriam non
possit simul habere alienam: si primum est effe-
ctus solum transcendens, & ad quem nisi alius
finis includatur, nulla unquam forma requiritur,
sic enim licet calor ut unum, tollat indifferen-
tiam subjecti, ad alium calorem ut unum, & ubi-
cationem hujus subjecti in eodem spatio, nisi ta-
men esset alius effectus quàm hic caloris & ubi-
cationis, nullus vel hanc requireret, vel illum.

V. Neque effe-
ctus forma-
lis subsisten-
tiæ est red-
dere natu-
ram incommu-
nicabilem
alteri tan-
quam
supposito.

Si verò dicatur secundum, frustra requiritur
subsistentia, nec enim ibi opus est formâ, vel
modo ad tollendam indifferentiâ, ubi nulla est,
Angelus autem non est indifferens ad subsisten-
dum subsistentiâ humanâ, nec homo equinâ, si-
cut nec materia cæli, si non sit capax formarum
sublunariarum eget ullâ formâ superadditâ, per
quam tollatur hæc indifferentiâ, & si Petrus non
possit esse nisi in uno loco, nullus in eo poneret
ubicationem distinctam.

VI. Frustra po-
nitur subsi-
stentiâ ad
tollendam
indifferen-
tiam ne ha-
beat subsi-
stentiâ
alienam.

Dices: Licet naturaliter natura Angelica non
sit indifferens ad subsistentiam humanam, nec
homo ad equinam, sunt tamen divinitus; ad hanc
ergo indifferentiâ tollendam datur subsistentia.
Sed contra primò: Hoc namque est, quod est
in quæstione, Utrum scilicet natura habens pro-
prium subsistentiam, possit simul terminari alienâ.
Contra secundò: Auctores enim hujus senten-
tiæ negant potentiam obedientialem, & dicunt
naturam Angelicam exempli gratiâ, etiam spo-
liatam propriâ subsistentiâ, non posse, nec di-
vinitus quidem, recipere subsistentiam huma-
nam, ergo non est cur ad hanc indifferentiâ,
etiam in ordine ad potentiam absolutam tollen-
dam, detur subsistentia, cum natura anteceden-
ter ad subsistentiam propriam tali indifferentiâ
careat.

VII. Dices: Na-
tura huma-
na divinitus
est indiffe-
rens ad sub-
sistentiam
equinam.

Contra tertio: Cur ergo non ponimus in ma-
teriâ formam aliquam, vel modum ad tollen-
dam indifferentiâ, quam habet ad aliam for-
mam divinitus simul cum eâ, quam naturaliter
habet recipiendam, quod etiam argumentum
fieri posset de formis accidentalibus. Contra
quarto:

VIII. Eodem mo-
do etiam po-
ni in mate-
riâ debet
forma, vel
modus ad
impediendâ
aliâ formam
etiam divi-
nitus indu-
cendam.

quartò : Subsistentia siquidem est connaturalis proprietatis, naturaliter substantiis debita, ergo solum dicere ordinem debet ad res intra ambitum rerum omninò naturalium, nec præcipuè respicere potest Deum, ut auctorem supernaturalem, forma enim naturalis habere debet effectum naturalem sibi proportionatum, & solis naturæ viribus definitum. Unde colligo, si possit munus aliquod naturale inveniri, quod adscribamus subsistentiæ, non esse ad hoc confugiendum.

IX.
Formalis itaque conceptus subsistentia est, ut sit ultimus terminus & complementum naturæ.

Effectus itaque formalis subsistentiæ est, ut sit ultimus terminus, & complementum naturæ, sicut enim res integraliter habent suos terminos, & complementa juxta probabilem sententiam, puncta scilicet terminativa, & accidentales etiam perfectiones, ut flos colorem, lac dulcedinem, Sol lucem, &c. ita quidni habere etiam debet substantia suam perfectionem & complementum substantiale, ergo hoc est munus sufficiens alicujus formæ, esto nullum aliud effectum præberet, quæ est ratio sufficiens hujus rei.

X.
Quo sensu subsistentia reddat naturam existentem per se.

Hinc verificantur alia quæ de subsistentiâ afferri solent ab auctoribus, nempe quod reddat rem existentem per se, id est completam in ratione existentiæ per se, seu substantialiter, cum proprium substantiæ sit existere per se. Reddit etiam rem incommunicabilem alteri tanquam supposito, id est, hac stante non potest res illa uniri naturaliter alteri supposito, sive proprio, sive alieno, licet hic non sit primarius effectus subsistentiæ, sed communis & generalis illi cum aliis terminis respectu suorum effectuum formalium. Unde etiam formæ substantiales materiales habent subsistentiam, seu ultimum hunc terminum substantialem non minus quam anima rationalis, licet sint dependentes à subiecto; reddere enim independentem à subiecto non est effectus subsistentiæ, sed creationis, ut jam dictum est.

XI.
Nil obstat, quo minus humana natura cum propriâ existentia assumatur à Verbo.

His positis, ad quæstionem Respondeo: Nullam esse implicantiã, ut humana natura existens in propriâ subsistentiâ assumatur à Verbo: de factò tamen nullam propriam habuit. Secunda pars est de Fide, & definitur in Concilio Ephesino, can. 3. & 4. & in quintâ Synodo, can. 4. & 5. ac Patres omnes & Concilia docent contra Nestorium, in Christo non esse duas personas.

XII.
Ratio est, quia in hac assumptione nulla apparet repugnantia.

Prima pars est contra Scotum in 3. Dist. 1. q. 2. paragrapho ad quæstionem igitur; Durandum, Caietanum 3. parte, quæst. 3. art. 6. Patrem Suarez Disp. 14. sect. 1. Vasquez Disp. 19. num. 6. & multos ex Recentioribus: tenet tamen Pater Hurtado Disput. II. Metaphys. sect. 7. & alii. Ratio conclusionis est generalis illa quæ afferri solet pro hujusmodi quæstionibus, quæ procedunt de potentiâ absolutâ, nempe nulla est repugnantia, ergo. Confirmatur, potest eadem natura creata assumi à tribus personis divinis, ergo & existens in propriâ subsistentiâ: quam consequentiam, concessò antecedente, ut communiter illud concedunt auctores hujus sententiæ, ait Scotus negari non posse, quâ de causâ negat ipse antecedens, ut supra vidimus. Hanc conclusionem latius discussi Disp. 8. Metaphysicæ, aliaque ad subsistentiam spectantia, quæ hic non sunt repetenda.

SECTIO SEXTA.

Alia quedam de Subsistentiâ creatâ, & peculiariter an consistat in negativo.

QUÆRES, Utrùm subsistentia naturæ humanæ, quam per unionem ad Verbum impositam esse dicimus, & si humanitas priùs tempore extitisset antequam uniretur, fuisset per assumptionem destructa; utrum inquam, subsistentia hæc sit quid positivum, an in negatione consistat? Hanc difficultatem latè discussi in Philosophiâ, Disp. 8. Metaphysicæ, sect. 2. & 3. ubi ostendi sitam esse in positivo: & quamvis ab illo tempore multa à doctis quibusdam Recentioribus, quique hanc quæstionem labore suo & industria non parum illustrarunt, à latta videantur ex Conciliis tum Parribus, quibus acriter contendunt subsistentiam creatam consistere in negatione unionis cum altero, præsertim digniore, nihilo tamen fecius in sententiâ de subsistentiâ in positivo sitâ persisto, utpote quæ & ad rei veritatem, & ad Concilii ac Patrum hac de re loquentium auctoritatem tuendam multo mihi videtur accommodatior, cum parum è dignitate Concilii sit, ut tot eruditione & sapientiâ præstantes viri in unum ex diversis orbis partibus convocarentur ad definiendum alicujus lumine naturæ notum, humanitatem scilicet unitam Verbo non manere non unitam, seu habentem hujuscemodi unionem non habere ejusdem unionis negationem, quod plurimum ridiculum videtur, & definitiones Conciliorum exponere ludibrio. Sed de hoc latius dixi in Metaphysicâ, loco proximè citato.

I.
Utrum subsistentia humanitatis per assumptionem imposita, sit quid positivum, an negativum.

Illud verò nullo modo mihi efficax videtur, quod ad probandum subsistentiam creatam in negatione sitam esse afferunt contrariæ sententiæ auctores, eique præcipuè insistent, quòd nimirum Concilium & Patres affirmant, ideo humanitatem non subsistere propriâ subsistentiâ, quia unitur Verbo, ergo, inquam, juxta Patres subsistentia propria, seu creata formaliter sita est in negatione unionis cum alio perfectiore, sicque rejiciunt omnem entitatem positivam à ratione subsistentiæ.

II.
Dicitur Asserere Patres humanitatem non habere propriâ subsistentiam, quia unitur Verbo.

Hoc tamen nullo pacto probat intentum; fateor enim causam cur non habeat Christi humanitas propriam subsistentiam esse, quia unitur Verbo, hinc tamen non rectè inferitur, negationem hujus unionis esse illius subsistentiam, sed solum sequitur ex hac unione ad subsistentiam Verbi humanitatem non habere propriam, quia nulla res creata potest naturaliter habere duas: cum ergo Deus statuerit ut hæc humanitas semper uniretur subsistentiæ divinæ, nunquam connaturaliter habere potuit propriam. Imò non magis sequitur hæc consequentia, humanitas quia unitur subsistentiæ Verbi, caret propriâ subsistentiâ, ergo subsistentia creata consistit formaliter in negatione hujus unionis, quam hæc, aqua fervens non habet frigus quia habet calorem, ergo frigus consistit formaliter in negatione caloris.

III.
Istatio ita non est formalis, sed casualis.

Nihil ergo aliud docent Patres, & Concilia, quam rationem cur humana Christi natura non habeat propriam subsistentiam, nec constituat personam

IV.
Quomodo in partem.